

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka under No. Q/J/29/News/85

Established: 1841: A Christian Weekly: Published Every Friday

Vol. 146 JAFFNA, FRIDAY, 26th SEPTEMBER, 1986 No. 39

RIGHTHOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Please Address

All EDITORIAL matter and News for the English pages to

The Associate Editor,
The Morning Star,
Vaddukodai.

UNDELIVERED ISSUES

Please re-address all undelivered issues of the Morning Star to

The Manager
"Morning Star",
Vaddukodai.

The National Crisis — A Statement by the National Christian Council

The National Christian Council has consistently held a vision of Sri Lanka which is inspired and informed by its unshakable conviction of the primacy of love in human relationships. That conviction derives from the relationship of love between God and man, discovered in prayer and meditation, confirmed by the pronouncements of prophets and patriarchs in the Old Testament and sealed in the New with the authority of the life of Our Lord Jesus Christ and of his teaching, succinctly and definitively expressed in His solemn injunction at the Last Supper: "This is my commandment: love one another just as I have loved you".

This vision commits us to on-going vigilance regarding the governance of the State, which, in its Constitution and its laws and in its executive and administrative action, must preserve and foster justice for all citizens without discrimination, by race, language, culture, caste, colour or creed, or sex. The state must, in line too with the ideals of democracy, recognise the equality of all citizens, ensure to them security of person and property, equality before the law and untrammelled access to fair judicial process in the adjudication of disputes, and equality of opportunity for development in the light of their several talents, skills, industry and ability, through education and access to employment.

The State must also, in our vision, ensure for every citizen the means to satisfy, with dignity, his minimum needs of food, clothing and shelter and medical care, through efficient and effective schemes of social security. The want of such a scheme has contributed in no small measure to the envy, frustration and animosities which have surfaced in the speech and action of individuals and groups, which in turn have fostered those policies of discrimination which have triggered the ethnic conflict.

We are convinced that the conflict is a result of policies intend to secure improvement in the material conditions and prospects of members of the majority ethnic group, which not infrequently have adversely affected the interests of the minorities. It is an accepted fact that repeated endeavours in the past to have injustices removed through constitutional means have failed. It is in this situation that protest and rebellion, culminating in armed struggle

and equitable political solution can be structured, we fervently appeal to the armed Eelamist organisations to enter the discussion as early as possible by publicising authoritatively both their own responses to the proposals and whatever alternative proposals they would like to present to enable our people to live together without dividing our country.

by "Armed Eelamist organisations", have arisen.

The Conflict continues in spite of earlier efforts made by the Government and in spite of the much more hopeful current proposals, further spreading suspicion and fear, causing deprivation of their means of livelihood and expulsion from their homes for unnumbered families. It brutalizes the minds of combatants and non combatants alike, it diverts scarce resources from development to militarisation, and compels increased wasteful borrowing abroad. It causes large scale destruction of property, both public and private, and lowers our national credit and standing internationally. It continues to take a hideous toll of life and limb, with consequent impoverishment, grief and misery.

In this situation, the National Christian Council, while supporting wholeheartedly the principle of the maintenance of the Unity, Integrity and Sovereignty of Sri Lanka, welcomes the principle of devolution of power and the on going process of negotiation. We have, in the past, associated ourselves with other religious organisations and with other groups and individuals of goodwill in seeking a just and equitable political solution to the conflict. Since the current proposals provide a basis on which such a solution can be structured, we appeal to leaders of all political parties, religious institutions and other groups to lend their support to them and to the negotiating process.

We consider that a Provincial Council must have devolved to it the maximum of powers and resources to manage the affairs of the province, conformable with the integrity, safety and development of the nation as a whole, which are ensured through powers reserved to the Central Government. Similarly, Municipal Councils and Urban Councils must be vested with the appropriate powers and enabled to secure adequate resources to manage the affairs of their respective areas. Directly elected local bodies should be established at local level in place of the former Town Councils and Village Committees, subject, however, to amalgamation, suitably, of any of them which may be too small or too poor in resources to function satisfactorily as they had been constituted.

Since we are convinced that devolution of power provides a basis on which a just

and equitable political solution can be structured, we fervently appeal to the armed Eelamist organisations to enter the discussion as early as possible by publicising authoritatively both their own responses to the proposals and whatever alternative proposals they would like to present to enable our people to live together without dividing our country.

We appeal to the Government, at the same time, to leave the channels of communication open for such presentations and to take the necessary steps, with the support of the Government of India, to engage in dialogue with such organisations.

We also urge the Government to make every effort to secure the largest possible measure of support for the

(Continued on page 4)

Editor's Note

The Editor is on leave for a fortnight from 25-9-86. He will resume work in time for the issue of 10-10-86

Congratulations

Mr. Thillairaj Lewis has been appointed permanent Assistant Lecturer in Chemistry in the University of Jaffna.

Mr. Lewis passed the Degree Examination of the University of Jaffna with an Upper Second Class specializing in Chemistry. He is an old boy of Jaffna College and St. Johns College Jaffna. He is the son of the late Mr. Rajasenan David Lewis and Mrs. M. G. Lewis and a grandson of the late Joseph Subramaniam Lewis of Manipay.

JAFFNA COLLEGE

has pleasure in inviting you to its
ANNUAL PRIZE — GIVING

on
4th October, 1986 at 9-30 a.m.

Chief Guests:

C. V. Wigneswaran, Esq., B. A. (Lond.) LL. B. (Cey.)

District Judge, Mallakam

and

Mrs. Indrakumari Wigneswaran

Vaddukodai.
22-9-1986.

A. Kadirgamar,
Principal.

Blessed are those who Hunger and Thirst after Righteousness

(Continued from our issue of 5-9-1986)

There also occurs in my mind another alternative way of re-establishing amity. There are two ways of winning over those who differ from us. The path hitherto followed has been mainly coercion, force and violence. A change of approach by creating a more conciliatory climate could bring wonderful results. That would be in keeping with all religions too, not merely by external shows but by inward changes in the heart by invoking divine blessings. Some worthwhile incentives, some balm applied on injuries or a word of comfort to hurt minds can work wonders. But all these are only possible so long as pride, prejudice, envy and emotion are subordinated with firm determination.

There are also other reasons for changing course. Of the many thorns pricking the flesh of our leaders the most pernicious and painful one is the continued defiance of Tamil militancy. Every attempt at extricating this thorn has sent it deeper into the flesh resulting in more piercing pain and increasing inflammation all around, as seen in the escalation of violence and reprisals. The obvious inference is that there is something wrong in the treatment. It is only natural that when a symptom of a disease is treated, the latter gets neglected and its condition worsens. Tamil youth militancy which is the reaction (symptom) to certain actions by

successive Governments, inimical to the interests of the Tamils cannot be cured by subjecting the common people to greater suppressions, oppressions, restrictions, repressions and reprisals etc. in the form of State Terrorism, while the original causes are given just marginal treatment. Hence the present methods are only adding to more flow of blood and engendering greater hatred.

Moreover, a host of mistakes have been committed consciously or unconsciously by both parties to the present conflict and the trend is continuing as evidenced chiefly by the acceleration of violence and destruction affecting the civilian population mostly. We are right now at the cross roads — death destruction, desolation and misery on one side and peace, harmony and blessedness on the other. The choice is ours. Recounting of wrongs done and recapitulation of past events at this juncture may work towards either easing the tension or aggravating it. So not wishing to take the risk of a backlash I confine myself to the minimum number of past cases in the interests of future peace and harmony.

Even the democratic institutions (or their misapplications) have had their share in bringing matters to this sorry pass. If population and numerical majorities continue to be the sole criterion

(Continued on page 4)

உதயதாரகை

UTHAYATHARAKAI

Estd. 1841.

தெளிந்தவ வா இதழ் [வெள்ளிதேறும் வெளிவருவது]

நீதி ஐந்தை உயர்த்தும்: பாவம் எந்தக் குலத்துக்கும் இழிவரம்

மலர் 146] 26-9-86 [இதழ் 39

செய்திகள்

புத்தாயிரம் பொதுமக்கள் பட்டினி

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள பெருவாங்கரைப்புகழியில் தொடர்ந்து பத்தாயிரம் பேர் வரையிலான மக்கள் பட்டினிச் சாவை எதிர்க்கொண்டிருக்கின்றனர். தகவல் தெரிவிக்கின்றனர்.

பயனிகள் தங்கு மடம்

தீவுப் பகுதிப் பயணிகளின் நலன் கருதி தீவுப்பகுதிப் பயணிகளின் நலன்புரிச் சங்கத்தினால் வேலையை வடக்கு துறைமுகத்தில் 40 அடி நீளமான பயணிகள் தங்குமடம் ஒன்று கட்டப்பட்டு வருகிறது. இம்மடம் தரிசுமரக்கட்டைப் பட்டுவருகிறது. அடுத்த இரு வாரங்களுக்குள் இம்மடம் கட்டி முடிக்கப்பட்டுமேன எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

செல்வந்தம் பூ ஒரு கீழந்த உணவு

உங்கள் வீட்டு வளவில் உள்ள செவ்வந்தம் பூவை நீங்கள் சரப்பாடாகக் கொள்ளலாம். இதனால் பெண்களின் உடல் பொன்னிறமாக மிழமினுப்புப் பெறும்.

ரயில் பயணிகள் தொகை வீழ்ச்சி

யாழ்ப்பெணில் வலவையா வரை சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட ஆரம்பத்தில் தினந்தோறும் சுமார் 600 பயணிகள் வரை பயணஞ் செய்தனர். இப்பொழுது இத் தொகை 250 ஆகக் குறைந்ததாகத் தெரியவந்துள்ளது. இத்தகவல் ரயில்வே திணைக்கள வட்டாரங்கள் மூலம் தெரியவந்துள்ளது.

மாண்புமிகு கிறித்தவ வாலிபர் கழகத்தின் துயர் துடைக்கும் பணி

தற்புறம் தமிழ் அகதிகளுக்கு உதவுவதற்கு உடைகள் சேகரித்து, வண்ணெரிக்குளத்தில் வசிக்கும் அகதிகளுக்கு அனுப்பியிருக்கின்றனர். வண்ணெரிக்குளத்தில் உள்ள அகதிகள் முகாமில் கூடிய கரிசனை யெடுத்து அங்கு வேண்டியவையே அவசியப் பொருட்களையும் சேகரிக்கும் பணியில் ஓய்வு நேரத்தைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

நிலைவு கூர்ந்து நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை

காலஞ்சென்ற திரு. V. நவரத்தினம் அவர்களின் வாழ்நாட்க்காக நன்றி செலுத்தும் ஆராதனை அக்டோபர் மாதம் 4 ஆம் திகதி சனிக்கிழமை காலை 8 மணிக்கு சுண்டிக்குளி பரி. யோவான் தேவாலயத்தில், சபைக்குரு அருள் திரு. J. சர்வானந்தா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெறும்படி அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

D. T. நெல்லி ரூபகார்த்த புலமைப்பரிசில்

இப்புலமைப்பரிசில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கிறிஸ்தவ நாசீரீகத்தை பொதுக்கலைத் தேர்வுக்கு ஒரு பாடமாகக் கற்கும் புரட்டஸ்தாந்த மாணவரொருவருக்கு வழங்கப்படும்.

முதலாண்டு கலைத்தேர்வுப் பரீட்சையின் பின்னர் இப்புலமைப் பரிசிலுக்குரிய மாணவர்தேரிவு செய்யப்படுவார்.

புலமைப்பரிசில் மாத மொன்றுக்கு ரூபா 500/-

மேலதிக விவரங்கட்கு: W. N. S. சாமுவேல் இயக்குநர், கிறிஸ்தவ ஆய்வு நிலையம், இணுவி.

உலகம வியந்த உத்தம வாழ்வு அ. திக்ஸன்

அண்ணல் காந்தி அடிகள் எந்த ஒளிவுமறையும் இல்லாதவர். தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை உள்ளதை உள்ளபடி உரைப்பதன் மூலம் உலக மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கினார். உள்ளத்தில் தூய்மை; செயலில் தூய்மை; பெற்று வாழ்ந்த கார்த்தியடிகள் வியத்தகு முறையில் பயனுற வாழ்ந்தார்.

உரிமை பெற்ற நாட்டிற்கு உயிரையே பரிசாக ஈந்த உத்தமரின் வாழ்க்கையை இந்திய விடுதலைப் போரின் உருவகம் என்று சொல்லிவிடலாம். அவரது வாழ்க்கை வரலாறு உரிமைப் போருடன் அவ்வளவு தூரம் பின்னிக்கிடக்கிறது. உரிமை வேட்கையிலே தான் இந்திய விடுதலைப் போர் உருவெடுத்து வங்கு கரையிளறிப் பொங்கியெழுந்தது வேட்கையைக் கட்டுப்படுத்தி அகிம்சையினால் அறப் போராக முறைப்படுத்தி மாந்தரின் உள்ளத்தைக் காந்தம்போல் கவர்ந்து அவர்களேப் பற்றிக்கொண்டு முன்னேறி இறுதியிலே நாட்டின் - விடுதலை உண்டா மாவீரன் கார்த்தியடிகளார். அடிகளாரை நாட்டின் தந்தையென்றும்; இந்திய விடுதலைச் சிறப்பியன்றும் பாராட்டுவது மிகவும் பொருத்தமே. அவர் மறைவினால் உலகம் முழுவதும் உருகிறது. மரமும் உருகிறது. எப்படி பிறந்தார்; எப்படி மறைந்தார்; என்பது பொருளன்று. எப்படி வாழ்ந்தார்; எப்படி விளங்கினார்; எப்படிப் பயன்பட்டார்; என்பதை எப்போதும் அறிஞர்க்குப் பொருள்.

இவ்வளவில் காந்தி பெற்ற புகழை "உப்பைப்போல் இருப்பான்" என்ற தத்துவமாக சொல்ல

சிறுகதை

உங்கள் பெற்றோரைச் சந்தோஷப்படுத்துங்கள்.

பல வருடங்களுக்குமுன் ஓர் ஊர்ப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை கிராமத்தில் கடவுள் பத்தியுள்ள ஒரு அம்மாள் வசித்து வந்தார். அவளுக்கு ஓரையொரு சிறுமகன் இருந்தான். அந்த அம்மாள் தனது மகனுக்குத் தோழனாக, தாய், தந்தையில்லாத ஓர் பையனை வளர்த்து வந்தார். ஆனால் அந்தப் பையன் முடவனும் கூன் முதுகுள்ளவனுயிருந்தான். இரு பையன்களும் எப்பொழுதும் மற்றம் சிறுவர்களோடு விளையாடு வார்கள்.

ஒருநாள் தாயார் தன் மகனைப் பார்த்து, "மகனே உன் சிநேகிதனுடைய பெலவீனத்தைப் பற்றி அவனிடத்தில் கதைக்கக் கூடாது. சாதாரணமான பையன்களோடு விளையாடுவதுபோல் அவனுடனும் விளையாடு" என்று சொல்லியிருந்தா.

ஒருமுறை பையன்கள் இருவரும் செபிக்கொண்டிருந்தார்கள். பையன் தன் நண்பனைப்பார்த்து "உன் முதுகின்மேல் என்ன இருக்கிறது தெரியுமா?" என்று கேட்டான். தாயார் திடுக்கிட்டு, அப்பையன் என்ன உத்தரவு சொல்லுவான் என்று அவதானித்துக் கொண்டிருந்தா. பையன் உத்தரவு சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வேளையில் தன்மகன் நண்ப

னைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொன்னதை அந்த மாதா கவனித்தா. என்னவெனில் "அது உன் செட்டைகள் வைக்கப்பட்டிருக்கிற பெட்டி. ஒருநாளைக்குக் கடவுள் அப்பெட்டியைத் திறப்பார். அப்போது நீ பறந்து போய்த் தேவனுடன் ஆவாய் என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டதும் அந்த ஏழைப்பையனுக்கு இருந்த சந்தோஷத்திற்கு அளவியில்லை. தன்மகனுடைய ஞானமான வார்த்தைகளைக்கேட்டு அந்த அம்மாளும் மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டார்.

இதை வாசிக்கும் பாலர் களே! நீங்கள் எல்லோரும், ஏழைப் பையன்களையும், குருடர், செவிடர், கூனர், முடவர், ஆகியவர்களையும் கண்டால்,

1. பசிய பண்ணவேண்டாம்.
2. அவர்களைப் புறம்பே தள்ளவேண்டாம்.
3. அவர்களை நேசியுங்கள்.
4. அவர்களுக்குமுன்பு ஞானமான வார்த்தைகளைப் பேசுங்கள்.
5. அந்தச் சிறுபையன் செய்ததுபோல் செய்து, உங்கள் பெற்றோரைச் சந்தோஷப்படுத்துங்கள்.

Mas. Joe Singanayagam
[நன்றி: பாலர் நேசன்]
Sept. 1952

கேட்டீர்களா?

இது உண்மை!

ஆயிரக்காவில் ஒரு குள்ளன் இருந்தான். இவனின் உயரம் மூன்று அடிகளில்லை! அவனின் பெயர் லிட்டில் பீட்டர். இவனுக்குப் பத்தமனைகளும் 37 குழந்தைகளும் இருந்தனர். இதை நம்பமுடியாவிட்டாலும் இது உண்மை! உண்மை! பொய்யல்ல!

பறக்கும் பாம்புகள்!

ஐராவதியில் பறக்கும் பாம்புகள் இருக்கின்றன. இப்பாம்புகள் மரத்துக்கு மரம் பறக்கும் போது, அவற்றின் உடம்புகள் பறப்பது மாதிரித் தட்டையாகிவிடுகின்றன. மாங்களிலிருந்து கீழ்

லலாம். 'உப்பு' எனும் பொருளை அறியாதார் இவர். பட்டி தொட்டிகளிலுள்ள பச்சிழம் குழந்தைகளும் காந்தியின் பெயரை வாழ்த்துவதில் ஒருவகைக்களிப்பண்டு. எல்லோருமே இவ்வகை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா என்றுதான் எண்ணினார். உப்பைப்போன்றே இன்றியமையாதிருந்த பெரியார் காந்தியடிகள். சிக்கலற்றது மக்களின் பிறப்புரிமையை மீட்டு வழங்கிய வள்ளலுக்கு கிடைத்த பரிசு மூன்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள்!... உலகிற்கு அவர் காட்டிய அகிம்சையின் அரும் பெயர் - அதன்பின் திருநெறி - சத்தியத்தின் தத்துவம் - இங்கிய நாடுபெற்ற உரிமையின் பரிசு - இதுதான்... இதுதான் என்று உலகமே நிலைகுலைந்து நிற்கிறது.

குதிக்கும் போதுமட்டும் உடம்பைச் சுருட்டிக்கொண்டு விழுக்கின்றன.

சாகாத கோழி!

ஒரு சாப்பாட்டுக் கடைக்காரன் கோழிக்கறி செய்யவேண்டுமென்று சில கோழிகளை அழைத்தான். அவைகளில் ஒன்று தலையை வெட்டிவிட்டு பிறகும நடக்க ஆரம்பித்தது! உயிர் போகவில்லை. டாக்டர்கள் வந்து இதற்கு உணவை இருக்கடின செய்தார்கள். இரத்தக்கோழி 17 நாட்கள் உயிரோடு இருந்தது. பதினெட்டாவது நாள் ஒரு விபத்தில் மாட்டிக்கொண்டு செத்தது!

என்ன அதிசயம்!

சீனக் குடும்பம் ஒன்றில் 1900-ம் ஆண்டு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அந்தக் குழந்தையின் பெற்றோருக்கு என்ன வயது தெரியுமா? தப்பனுக்கு ஒன்பது வயது! காய்க்குள்டு வயசுதான்! உலகத்திலேயே இவர்களைவிடச் சிறிய பெற்றோர்கள் ஒருவரும் இல்லை. இது ஒரு அதிசயம் தானே.

என்ன ஆச்சரியம்!

கான்ஸல் நகரத்தைச் சேர்ந்த வில்லியம் மக்பர்லன் என்பவர் வெளியில் ஒருநாள் நிற்கும்போது வெடி குண்டு வெடித்துச் சிதறியது. இதனால் இவர் ஆகாயத்தில் 30 அடி தூரம்வரையில் எடுக்கப்பட்டு கீழேவந்து விழுந்தார். அவருடைய கண்களும் கால்களும் போய்விட்டன. இருமலும் உயிர் நப்பிச் சந்தோஷமாக மெலும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். நாக்கினால் தடவிப்பார்த்து எந்தப் புத்தகத்தையும் படிப்பார், ஆச்சரியமல்லவா?

மணி வாக்கு

இதோ, இரட்சிக்கக் கூடாதுபடிக்கு கவுடருடைய கை குறிக்கப் போகவில்லை; கேட்கக் கூடாதுபடிக்கு அவருடைய சேவிய மந்தமாகவில்லை.

— ஏசாயா. 59 : 1

உதயதாரகை

திகையாதே, கலங்காதே, திடமனதாயிரு !

இன்று நமது தமிழ்ப்பகுதிகளின் எல்லைப்பறங்கனில் எமது இனத்தவர்கள் அழிக்கப்படுகின்றனர். பல்லாயிரக்கணக்கானோர் அகதிகளாகி, சாவின் விளிம்பில் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, உறங்க உறைவிடமின்றி — பட்டினியும் பிணியுமாக மரண வேதனைப்படுகின்றனர்.

அகதிகள் முகாம்கள், மரணமுகாம்களாகத் தோன்றுகின்றன. சிறிய கொட்டகைகளில், ஆடுமாடுகளை அடைப்பது போல் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். மோசமான சுகாதார நிலை தொற்றுநேயக்கு உட்பட்டோர் பலர். மருத்துவ உதவியே கிடையாது. கொடுக்கப்பட்டவந்த உணவுவசதிகளையும் அரசாங்கம் குறைத்து வருகிறதென அறிகிறோம். எழும்புந் தோலுமாகப் போஷாக்கற்ற குழந்தைகள் அழுவதற்கும் பெல தின்றி வாடி வதங்கும் நிலையிலிருக்கின்றனர்.

அடுத்து, இராணுவமுகாம்களிலும், சிறைக்கூடங்களிலும் தமிழ் வாலிபர்கள் எந்தவித குற்றமும் செய்யாதிருந்தும், விசாரணை என்ற பெயரில் அடைக்கப்பட்டுச் சித்திரவதைசெய்யப்பட்டு வருகின்றனர். இவர்களுக்கு செய்யப்படும் கொடுமை செயல்களை நாகரீக உலகமே அருவருத்து வெறுத்து, இது காட்டுமிராண்டித் தனத்திலும் மோசமானது என்று கூறுகின்றனர்.

உயிரோடு நடமாடும் பிணங்களாக வாழும் தமிழ் மக்களின் அவலக்குரலைக் கேளுங்கள். சாவின் பிடியில் அகப்பட்டு வேதனையுடன் செத்துக்கொண்டிருக்கும் நமது இனத்தாரின் வேதனைக்குரலைக் கேளுங்கள். இவர்களின் நிலைமை — இன்று அங்கு நானே இங்கு வரும் என்பதை மறவாதீர்கள்.

இந்த பிரிதாப நிலையில் தமது இனத்தாரில் பலர் துன்பப்படும் போது, இங்கு நாம் வயிறு நிறைய உண்டு, அலங்காரமாக உடுத்தி, நிம்மதியாக உறங்கி வாழ எப்படிமனம் வரும். நாம் இவர்களுக்காக அதிகம் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தாலும், வீணான ஆடம்பர வாழ்வை விட்டு, பல வழிகளில் நம்மைத் தியாகம் செய்து, மிச்சமாயிருக்கும் பணத்தை அகதிகள் முகாம்களிலுள்ள நமது மக்களுக்காகப் பாவிப்பது நமது கடமை.

தமிழ் மக்களை, தமிழ்க்கலாச்சாரத்தை இந்த நாட்டில் இல்லாமற் செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்துவரும் இக்கட்டத்தில் — நமது தமிழ்த் தலைவர்கள், தமிழர்விடுதலைக்காகப் போராடும் போராளிகள் ஒன்று சேர்ந்து, கூட்டாகச் சிந்தித்து தமிழரின் பாதுகாப்புக்காக என்ற நடவடிக்கைகள் எடுப்பது அவசியம். நாம் ஒன்று பட்டால் தான் உண்டு வாழ்வு, நமக்குள்ளே பல வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், இந்த நேரத்தில் அவற்றைப் பெரிதாக்காது ஒன்று சேர்ந்து பணியாற்றவேண்டும்.

“திகையாதே, கலங்காதே, திடமனதாயிரு” என்பது எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவாக்காகும். “நான் உன்னை விட்டு விலகுவதுமில்லை, உன்னைக்கைவிடுவதுமில்லை என்பது” அவரின் வாக்குறுதி ஆகவே நாம் சேர்ந்து போகாமல், அவரின் வாக்குறுதி ஆகவே இறைவன் நடவடிக்கை எடுத்து நமது துயரைத்துடைக்க இறைவன் நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறார். கூடியவிரைவில் தமிழ்மக்களுக்கு ஒரு விடிவு வரும். சிந்தப்பட்ட தமிழ் இரத்தம், ஒரு புதிய சமுதாயத்தின் வித்தாகும், கடவுள் தமிழ்மக்களுக்கு விடுதலை அளிப்பது நிச்சயம் என்ற திடநம்பிக்கையுடன் வீரத்துடன் செயலாற்றுவோம் வருக.

செய்தி

மன்னூலில் உதவி தேவை

மன்னூலில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களின்போது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவிகள் கோரி, மன்னூர் தயர் துடைப்ப மறுவாழ்வு சங்கம் கோரிக்கை விடுத்துள்ளது.

மன்னூர் தயர் துடைப்புச் சங்கம் பாதிக்கப்பட்ட பொது மக்களுக்கு இரண்டொவரத்திற்கான உணவை வழங்கியது — பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ முன்வருமாறு இச்சங்கம் பொது நிறுவனங்களை வேண்டி நிற்கிறது.

ஈசன் நீ! இறைவன் நீ!

“ஈசன் நீ; இறைவன் நீ; அறிவன் நீ; ஆற்றல் நீ; யாவரும் ஏற்றப்போற்றும் அருளுடைய அண்ணல் நீ யன்றோ —”

“நீயே ஒப்புயர்வற்ற நன்மையின் திருவுரு; உன்மையன்றி நன்மை வேறாதுதோ? சார்த்தத்திற்கு உண்ணுயிருக்குமுனக்கு வேற சார்த்தபளிக்கு மாறாதோ? யாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் நின் மாண்பை யாரால் விவரிக்கலாம்? நாங்கள் உன்னையண்டிணைன்றி, உய்யும் வகையுண்டோ? உன்னை வேண்டிப் பெறுத பேறு தானுமுண்டோ? தஞ்சமென்றவர்க்கு, அஞ்சல் என்றருளும் அண்ணல் நீயன்றோ?”

“இறைவா! உன்னையே என்றும் நினைத்துருகுகிறேன். நீயே நடுநிலை பிறழாதவன்; தாய்மையானவன்; எழிலுருவமானவன்; யாவர் மனத்தையும் ரமிக்கச் செய்வபன்; காண்போருக்குக் களிப்பருளும் கடவுள் நீயே; நிம்மதிக்கு உறைவிடம் நீயே;

உன்னில் அழிவிரா உயிர் நிலையிருக்கிறது பரம்பொருளாகிய உன்னை யடைந்தவன், நினைத்த இன்பத்தை அடைகிறான். அச்சம் தவிர்க்கின்றான்; உன்னுடன் ஒன்றுபடுகின்றான். அந்நீதா! நான் உன்னை மறந்து உன்நெறி விட்டகனறு என் இளம் பராயத்தை விணைக்கினேன்” —

“சேய்மையிலிருந்தும், அண்மையிலிருப்போனே! உணக் கண்ணுக்கெட்டாதிருந்தும், எங்கள் உடனிருந்து உறைபவனே உடலம் எனும் உருவத்தில் நீ ஒடுங்கவில்லை; ஓடித்ததை மட்டும் உறைவிடமாய்க் கொள்ளவில்லை; ‘அங்கங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்தவன்’ நீ; நீமனிதனை நன் சாடவில் படைத்தாய், அவனே ஒருருவத்திற்குள் அடக்கி உறைகிறான்; இது எங்கனம் பொருந்தும்?” —

— [The Confessions of St. Augustine]

அமர் திரு. வி. நவரத்தினம் அவர்கள்

திரு. வி. நவரத்தினம் காலமானார் என்ற செய்தி பலருக்கு ஒரு திடுக்கிடும் செய்தியாயிருந்தது. அவர் வருத்தமாயிருக்கிறார் என்பதையே அறியாத அவர் நண்பரிடமிடம், அவர் பிரிவைக் கேள்விப்பட்ட ஆற்றோணத் தயரத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

இவர் ஏழாலை தெற்கைப் பிரிப் பிடமாகக் கொண்டவர். கொழும்பில் பல ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து நற்பணியாற்றி, ஒப்புவெற்றம், இயக்கியில் சுண்டுகுளியில் கண்டி வீதியில் வசித்து வந்தார்.

இவர்தமது ஆரம்பக் கல்வியை தெல்லிப்பழை யூரியன் கல்லூரியிலும், உயர்தரக் கல்வியை வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் பெற்று பின்னர் இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து கணிதத் துறையில் சிறப்புப்பட்டம் பெற்றார். இதன்பின் புள்ளி விபரவியல் திணைக்களத்தில் உதவி இயக்குநராகப் பதவி ஏற்றச் சில ஆண்டுகள் கடமையாற்றித் தமது ஐம்பதாவது வயதில் ஒப்புவெற்றார்.

இதன்பின் தொடர்ந்து லண்டனிலுள்ள பட்டையக் கணக்காளர் நிறுவனத்தில் கல்வித்திறை இயக்குநராகப் பதவி வகித்து வந்தார். கொழும்பு பல்கலைக் கழகம், வித்தியாலங்கார பல்கலைக் கழகம் ஆகிய பல்கலை கலைக்கழகங்களில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றினார்.

இவர் தமது சேவைக்காலத்தில், கடமை கண்ணியம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கினார். மேலதிகாரிகளின் பாராட்டைப் பெற்றதோடு, தமது உடன் அலுவலாளரினதும், மாணவர்களினதும் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். சேவையிலிருந்தேபோது புலமைப்

பரிசுபெற்று 2 ஆண்டுகள் கண்டாவில் உயர்கல்வி பெறும்போது ரொண்டோ பல்கலைக் கழகத்தில் முதலமைச்சர் பட்டம் பெற்றவர்.

இவர் கொழும்பிலுள்ள சி. எஸ். ஐ. திருச்சபையில் ஈடுபட்டு, இச்சபையார் வளர்ச்சிக்காக ஊக்கமாகவும் உண்மையாகவும் பல துறைகளில் அரும்பெரும் தொண்டாற்றினார். இச்சபையின் பொருளாளராக அனேக ஆண்டுகள் நற்பணிபுரிந்து, சபையின் வருவாயைக் கூட்டினார். சி. எஸ். ஐ. யாழ் திருமண்டலத்தின் கொழும்புச் சபையின் பிரதிநிதியாகவும் பல ஆண்டு கடமையாற்றினார். இவரின் சேவை நலத்தைப் பாராட்டி, யாழ். திருமண்டலத்தின் செயலாட்சிக்குழுவின இவ்வாண்டில் அங்கத்தினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். கொழும்புச் சபையின் புகழ் ஆலயம் கட்டப்படுவதற்கு உறுதுணையாயிருந்தார்.

இவ்வாண்டு பெப்பிரவரி மாதம் தெடக்கம் யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் கணிதபீடத்தின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வரும் போது, இம்மாதம் 5 ஆம் திகதி காலமானார்.

இவரின் இறுதி ஆராதனை 7-9-36 ரூபியறு பி. ப. 3.00 மணியளவில் அகனாது இல்லத்தில் கண்டி வீதி, சுண்டக்குளி பில் வண J. சர்வானந்தா அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. வண. T. S. பிரேமராசா இரங்குரை வழங்கினார். இதன்பின், பரி. யோவான் கல்லறைத் தோட்டத்தில் கல்லடக்கம், செய்யப்பட்டது.

இவரின் மனைவி பாக்கியராணிக்கும், பிள்ளைகள் அனித்தா, நிருபினி ஆகியோர்க்கும் மருமகன் சகோதர சகோதரிளுக்கும் உறவினருக்கும் எங்கள் அனுதாபங்களைத் தெரிவிக்கிறோம்.

— D. R. A.

Not "Either..... or....."

An S. C. M. Group in one of our schools once discussed the question whether Church attendance and divine worship were necessary for a Christian who worked for a just society where wealth was to be distributed evenly and where power was not to be used to oppress the poor and the weak. This "Either..... or....." attitude is, according to John Dewey, the educational philosopher, the mark of the immature mind and the unthinking person. Involvement in social work need not lead to neglect of devotional life and the quest for salvation.

One is surprised to find a debate on these lines at the conference of the World Council of Churches. At Nairobi, such a disproportionate amount of time was spent discussing the problems of poverty and oppression, that Dr. John Stott observed: "It seems to many of us that evangelism was eclipsed by the quest for social and political liberation." He wondered whether the Assembly, in listening to the cry of the oppressed, was also listening to the cry of the lost.

Man is so made that he reaches fullness of stature only when he keeps God in the centre. Our souls are restless until they find their rest in Him—St. Augustine reminds us. When man gives first place to anything else, even to serving fellow men, he goes wrong, he is lost. The best way to serve fellow-man is to keep the priorities right. As Canon Burgess Carr, himself a stout fighter for African rights, pointed out, wherever freedom fighters gave first place to liberation, forgetful of God's demands for love, justice and mercy, in those countries, the leaders have, after gaining independence, ruled with a heavy hand for twenty years. It is from these countries that out elections for twenty years. It is from these countries that their people have had to flee as refugees; it is here that the military have had to take over. Changes of government and structures alone will not ensure liberation in the fullest sense. The Gulag Archipelago is in a country that won freedom from czarist tyranny, and built new structures but with no place for God.

Power corrupts and absolute power corrupts absolutely, unless the fear of God over-rides. Jesus gave clear guidance: "Love the Lord your God with all your heart, with all your soul and with all your mind." That is the greatest commandment. It comes first. The second is like it: "Love your neighbour as yourself." Everything in the law and the prophets hangs on these two commandments [Matt. 22:38-40 NEB]. Not "Either..... or.....", but "Both..... and.....", is the way.

— K. P.

Mahatma Gandhi

Gandhi's birthday falls on the 3rd of October. "Out of Dust" is the title of a biography of Gandhi, by D. F. Karaka, the Indian writer and the first Indian to become President of the Oxford Union. The title of the book is taken from the sentence, "Out of dust, he made us into men."

There are many ways of looking at Gandhi's contribution to India's liberation. His share in the struggle for political independence is what most people will think of first; but there is another kind of liberation for which he worked. India's social structure had been feudal and caste based. When the British became rulers of India, there came into being a new class of over-lords, a caste of super-Brahmins, to whom even the Princes, the caste-Brahmins and the educated elite looked up. Many vied with each other to get invited to durbars and levees.

It is said that when during summer, the Government moved to Simla, and the Vice-regal palace was thrown open to sight-seers, thousands of Indians flocked to gaze with awe at the layout, the fittings of the palace, the number of suits of clothes in the wardrobes and pairs of patent leather shoes. They went away wondering at the ways of life of a race of supermen.

The tide turned, when Gandhi, the spokesman of India's millions, donned the kaddhar dhoti, symbolising the humblest and the lowliest, and also returned the medal given by the British Government for service during the Boer War. Many other Indians followed suit, resigning knighthoods and returning distinguished service medals. Then came the meeting between Gandhi and the Vice-roy. One of themselves, and dressed like themselves, walked up the steps of the vice-regal palace and talked on equal terms with the representative of the King Emperor. There began the liberation from the mentality of the serf, and thus was born a sense of self-respect. These were helped by Gandhi having as a member of his family an untouchable.

The Puritans of England in the seventeenth century, though not all highly educated, behaved with dignity, restraint and a sense of equality in the presence of royalty and the nobility, Macaulay pointed out that those who had come from the prayer-closet after conversing with the King of Kings, felt no sense of inferiority before mere mortals. Besides the weekly day of silence, Gandhi spent much time communing with God, and there was something in him that evoked respect. Judge Bloomfield apologised to him for trying under man-made laws, one who lived by laws higher than human.

'Living by laws higher than human' is at the heart of the spiritual life. It is also the basis of living the right kind of social life—moving with Kings and not losing the common touch. St. Paul reminded the Christians of Philippi that they were a 'colony of heaven', that they should live on earth according to the laws of heaven.

We salute the Mahatma for starting the Indian people on the path to liberation from the mentality of serfs and subject people!

— K. P.

Blessed are those who.....

(Continued from page 1)

for any decision (even those affecting minority interests), then there is no hope for the minority. That is what prompted South African Premier Botha to come out with the truth that 'one man one vote' would lead to authoritarian rule. Moreover, the same fear goaded the late Tamil leader Mr. G. G. Ponnambalam who had the insight to visualise this disadvantage to the Tamils, to press for fifty fifty representation or balanced representation and came in for much malignant criticism. What he sought to establish was the sound principle that no one single community should be in a position to out vote another. The restricting clause 29 B of the constitution was no deterrent to the Sinhalese majority, to pass the Sinhala only bill from which sprang many other disabilities of the Tamil-speaking people. It might be added that but for the haste with which it was rushed it might never have become a problem, for all schools in North and East, had begun teaching Sinhala since they had the foresight to realise the importance Sinhala would wield after independence even as they saw the potentialities of English education during British rule which enabled them to man Government Institutions, not only in the then Ceylon but also in Singapore, Federated Malay States, (Now Malaysia), Burma etc. But the moment Sinhala became law it was resisted. The displacement of Sundays by Poya days was another hasty step that brought economic repercussions and it had to be rescinded post haste. The dethronement of English was also seen as a short-sighted policy and now there is a cry from all sides for its restoration. The disenfranchisement of up-country Tamils was the first blow which, however, has been restored after nearly four decades. These were all acts rushed through in the emotional first flushes of freedom, but the legislation that has wrought and is doing the greatest damage is still in force, but for a few unimplemented amendments, threatening even the dismemberment of the country on a linguistic basis. Another vital factor that obstructs the Peace Process is the continuing State colonization of the Eastern Province.

I have adverted to the foregoing only as a warning to avoid actions that might further impair relations between the warring parties. It is nothing but appropriate that at the same time a full explanation of "what federation is and not" be made available to the public, particularly as it will be a priority item in any forthcoming talks. It would be a sort of revelation to the younger generation who have been given wrong interpretations of its implications. I sub-join a copy of the statement by the very mooter for federalism (Mr. S. J. V. Chelvanayagam).

Here is a last opportunity to make amends. There must first

The National Crisis —

(Continued from page 1)

proposals as they may stand amended, and thereafter to implement them speedily in order to bring about an end to the conflict and restore peace and justice throughout the country.

If substantial agreement is reached on the proposals as they may stand amended, and legislation is enacted to implement them, a formidable task of education will remain, to change the attitude of persons not wholly or at all convinced about the need for, or the justice of, the solutions adopted. The primary requirement is the fostering and nurture of a national consciousness rising superior to communal interests, biases and prejudices. The State should avoid identification of itself with any ethnic community, and the national consciousness must include recognition of the right of the several linguistic, cultural, ethnic and religious groups communities to develop their several interests without detriment to the interests of others. It must include recognition that this approach would enrich our national heritage through diversity of excellence. It must include commitment to peace through justice, to reliance on negotiation and fair judicial process for settlement of disputes, and to democracy, with abjuring of violence and militarisation. The laws and regulations which limit the exercise and enjoyment of human rights should immediately be repealed; and, as soon as conditions permit, a General Election to Parliament should be held to impart credibility to the legislature.

Shirley J. S. Peiris
General Secretary
for and on behalf of
The National Christian Council
of Sri Lanka,

be a manifestation of the bonafides of the Government. It must regain its credibility. Even now the Government's appeal is for all Sinhalese parties to unite to crush Terrorism. This appeal must expand to embrace the alienated Tamils also as citizens of one land on the basis of equality, fraternity and justice under whatever form of devolution of power the negotiators arrive at. *Is neo-patriotism of greater value than human lives? This is a ponderous question that must touch the consciences of all perpetrators of political violence.*

Let generosity replace nigardiness in dealing with grievances. Let there be no opportunity to quote Rajiv Gandhi's recent remark "Too little and too late". Let not Government action be like that of the monkey that poked its hands through a narrow neck of a pot and could not withdraw it without either breaking the pot or giving up its hold. Let not political and party rivalries among the Sinhalese rear their ugly heads to ruin any settlement.

In this dark hour let us turn to that Light as in Cardinal Newman's Hymn, "Lead kindly Light amidst the encircling gloom, lead thou me on".

— J. K. Retnanandan.